

Sygn. akt I C 431/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR del. Michał Jank

Protokolant : sekr, sęd. Magdalena Szulta

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2016 r. w Gdańsku, na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) SA w W.

przeciwko E. K. i M. K.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda Towarzystwa (...) SA w W. na rzecz pozwanych E. K. i M. K. solidarnie kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Powód Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o zasądzenie od pozwanych M. i E. małżonków K. solidarnie kwoty 81.282,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu swego żądania powód wyjaśnił, że pozwani zawarli w dniu 05.10.2009 r. z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany według kursu franka szwajcarskiego. Z uwagi na to, że pozwani nie wykonywali zobowiązań wynikających z zawartej umowy, Bank wypowiedział im przedmiotową umowę kredytową i postawił kredyt w stan natychmiastowej wykonalności. Z uwagi na wypowiedzenie umowy kredytowej (...) Bank S.A. w W. wystąpił do powoda o wypłacenie na podstawie generalnej umowy ubezpieczenia z dnia 25.05.2007 r. odszkodowania z tytułu ubezpieczenia niskiego wkładu kredytu hipotecznego udzielonego pozwanym. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego powód wypłacił kredytodawcy odszkodowanie w łącznej wysokości 81,282,35 zł, a z dniem zapłaty odszkodowania roszczenie Banku wobec pozwanych z tytułu zawartej umowy o kredyt hipoteczny przeszło na mocy art. 828 k.c. na rzecz powoda do wysokości zapłaconego odszkodowania.

Nakazem zapłaty z dnia 30 stycznia 2014 r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Okręgowy w Gdańsku uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu.

Pozwani przyznali jedynie, że zawarli z (...) Bankiem S.A. w W. umowę o kredyt hipoteczny kwestionując jednocześnie pozostałe okoliczności przytoczone przez powoda w uzasadnieniu dochodzonego roszczenia. Pozwani zaprzeczyli w pierwszej kolejności, aby (...) Bank S.A. wypowiedział im umowę kredytową kwestionując fakt doręczenia im pisma z dnia 24.10.2012 r. wzywającego do zapłaty zadłużenia. Powód nie wykazał zatem, aby (...) Bank S.A. doręczył pozwanym wypowiedzenia kredytu lub aby były one awizowane im przez pocztę. Umowa kredytowa wiąże nadal

pozwanych (...) Bank S.A., stąd nie było podstaw do wypłaty przez powoda odszkodowania na rzecz kredytodawcy, a świadczenie powoda względem Banku było świadczeniem bez podstawy prawnej. Tym samym nie daje to powodowi prawa domagania się od pozwanych zapłaty na podstawie art. 828 k.c. Zaprzeczyli, aby umawiali się z powodem na objęcie ich ryzykiem braku spłaty kredytu. Pozwani przyznali, że w latach 2012 - 2013 mieli problemy ze spłatą rat kredytowych, jednak o wypowiedzeniu przez Bank umowy kredytowej dowiedzieli się przypadkowo w styczniu 2014 r. Zarzucili, że w pozwie nie wykazano, w jaki sposób rozliczone zostały dokonane przez nich wpłaty za okres od 24.10.2012 r. do stycznia 2014 r. i co stało się z wpłaconymi przez nich pieniędzmi. Zakwestionowali ponadto wysokość dochodzonego wobec nich roszczenia wskazując m.in., zawyżone roszczenie powoda z tytułu nieprawidłowo ustalonego odszkodowania przekłada się również na wysokość naliczonych odsetek, których wysokość pozwani również zakwestionowali, jako naliczoną od niewłaściwych kwot kapitału.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05.10.2009 r. pozwani M. i E. małżonkowie K. zawarli z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w W. umowę Nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF. Na podstawie powołanej umowy (...) Bank S.A. w W. udzielił pozwanym na okres 30 lat kredytu w kwocie 209.000 zł na zakup lokalu mieszkalnego.

Zabezpieczeniem spłaty kredytu udzielonego pozwanym miała być hipoteka kaucyjna do kwoty 313.500 zł ustanowiona przez nich na rzecz kredytodawcy na nabytej nieruchomości lokalowej. Przez okres 36 miesięcy spłata kredytu przez pozwanych objęta była ochroną ubezpieczeniową udzieloną kredytodawcy przez powoda (...) SA w W. na podstawie generalnej umowy ubezpieczenia z dnia 25.05.2007 r. Ochrona to trwała również w momencie sporządzenia pisma z 24 października 2012 mającego stanowić wypowiedzenie umowy kredytu.

W § (...) umowy kredytowej z dnia 05.10.2009 r. wymienione zostały okoliczności upoważniające Bank do wypowiedzenia umowy oraz okres i sposób wypowiedzenia umowy. (...) Bank S.A. w W. został upoważniony do wypowiedzenia umowy kredytowej m.in. w razie zaprzestania przez pozwanych spłat rat kapitałowo-odsetkowych. Ustalono, że okres wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni i liczony jest od doręczenia wypowiedzenia kredytobiorcy, przy czym za datę doręczenia wypowiedzenia uważa się również datę powtórnego awizowania przesyłki poleconej, pod ostatni znany Bankowi adres kredytobiorcy. Zgodnie z treścią umowy kredytowej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia wszelkie zobowiązania wynikające z umowy stają się wymagalne i kredytodawca może przystąpić do dochodzenia swych wierzytelności z prawnych zabezpieczeń kredytu.

Z uwagi na trudną sytuacją osobistą i zawodową, pozwani zaczęli uiszczać od 2102 roku raty kredytu nieterminowo i nie w pełnej wysokości.

Pismami z 21.02.2012 r. kredytodawca wezwał pozwanych do zapłaty zaległej kwoty 824,94 CHF

Pismem z dnia 24.10.2012 r. (...) Bank S.A. w W. wezwał pozwanych do zapłaty w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy zaległych należności w kwocie 2.358,01 CHF zastrzegając jednocześnie, że w przypadku braku spłaty pismo to należy traktować jako wypowiedzenie umowy przez Bank. Okres wypowiedzenia wynosi wtedy 30 dni i jest liczony od następnego dnia po upływie w/w 7-dniowego terminu.

(...) Banku S.A. z dnia 24.10.2012 r. zostało doręczone pozwanym w dniu 05.11.2012 r.

Wobec braku wpłat ze strony pozwanych, (...) Bank S.A. w W. uznał umowę kredytową z dnia 05.10.2009 r. za skutecznie wypowiedzianą i wystąpił do powoda o wypłacenie odszkodowania na podstawie generalnej umowy ubezpieczenia z dnia 25.05.2007 r. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego powód wypłacił kredytodawcy odszkodowanie w kwocie 81.282,35 zł.

Pismem z dnia 25.10.2013 r. powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 81.282,35 zł.

W miejscu zamieszkania pozwanych występują problemy z doręczaniem korespondencji pocztowej.

(dowód: zeznania pozwanej E. K. k. 233-236, 337-340; zeznania pozwanego M. K. k. 233,236, 338-340, zeznania świadka A. K. k. 234-236, umowa o kredyt hipoteczny z dnia 05.10.2009 r. k. 19-28; generalna umowa ubezpieczenia z dnia 25.05.2007 r. k. 147-166; pisma z 21.02.2012 r. - k. 136-137; pismo z dnia 24.10.2012 r. z dowodami nadania - k. 31, 34, 139,141, 274-276; formularz zgłoszenia szkody k. 37-38; decyzje o wypłacie odszkodowania - k. 39,40, 43; oświadczenie z dnia 3.10.2013 r. k. 45; ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 46, 54)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań pozwanych oraz na podstawie zeznań świadka A. K., dając im wiarę w przeważającej części. W swych ustaleniach oparł się Sąd ponadto na dokumentach przedstawionych przez strony uznając je za wiarygodny materiał dowodowy.

Sąd nie dał wiary stronie pozwanej w zakresie, w jakim twierdziła ona, iż nie otrzymała pisma z 24 października 2012 r. mającego stanowić wypowiedzenie umowy kredytu. Strona powodowa przedłożyła bowiem pismo doręczyciela oraz kopię książki nadawczej powoda, z których to dokumentów analizowanych łącznie wynika, iż przedmiotowe pismo zostało doręczone pozwanym 5 listopada 2012 r. W szczególności Sąd miał na uwadze zbieżność nadawczego numeru przesyłki uwidocznionego w książce nadawczej oraz piśmie wyjaśniającym doręczyciela. Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, iż w tym miesiącu doręczane było pozwanym inne pismo niż to z 24 października 2012 r. Fragment książki nadawczej potwierdzony została za zgodność z oryginałem przez fachowego pełnomocnika; nie ma więc podstaw do zakładania, iż przedłożony fragment tego dokumentu jest niezgodny z oryginałem. Pozwani wskazywali, iż obserwowane były problemy z doręczaniem przesyłek w ich miejscu zamieszkania i właśnie to mogło być przyczyną tego, że przesyłki mogli nie otrzymać; problemy z doręczaniem korespondencji nie obciążały jednakże powoda ani też kredytodawcy i nie mogły niweczyć skuteczności doręczenia.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny w sprawie, doszedł Sąd do przekonania, że powództwo w całości nie zasługiwało na uwzględnienie.

Najdalej idący zarzut pozwanych oparty został na twierdzeniu, że (...) Bank S.A. w W. (zwany dalej „Bankiem”) nie wypowiedział im skutecznie umowy kredytowej, stąd wypłata na jego rzecz odszkodowania przez powoda nastąpiła bez podstawy prawnej. W okolicznościach ustalonych w toku postępowania Sąd uznał stanowisko pozwanych za zasadne.

Odpowiedzialność sprawcy szkody z tytułu tzw. regresu ubezpieczeniowego, ustanowionej w treści art. 828 § 1 k.c., nie ma charakteru abstrakcyjnego, jest zatem zależna od istnienia stosunku podstawowego, a w tym od zaistnienia odpowiedzialności sprawcy szkody oraz od wypłaty odszkodowania ubezpieczeniowego. Przyjąć bowiem należy, że sytuacja dłużnika nie może ulec pogorszeniu na skutek skorzystania przez uprawnionego z ochrony ubezpieczeniowej oraz że może on podnosić zarzuty wynikające ze stosunku podstawowego wobec ubezpieczyciela jako nabywcy roszczenia regresowego. Z tego punktu widzenia należy przyjąć za dopuszczalną obronę procesową pozwanych kwestionującą wysokość dochodzonego wobec nich roszczenia oraz podważającą skuteczność wypowiedzenia umowy kredytowej.

Sąd Okręgowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego przychylił się do stanowiska pozwanych, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia pozwanym umowy kredytowej pismem z dnia 24.10.2012 r., a to ze względu na treść tego pisma.

W ocenie Sądu za prawidłowe wypowiedzenie umowy kredytu nie może być uznane pismo, w którym Bank stwierdza, "że w przypadku braku spłaty zadłużenia w określonym terminie pismo niniejsze należy traktować jako wypowiedzenie umowy przez Bank".

Po pierwsze takiej treści pismo Banku nie jest czytelne i jednoznaczne, gdyż nie sposób wywnioskować z niego, w jakiej dacie umowa ulega rozwiązaniu, tj. w jaki sposób liczyć należy okres wypowiedzenia.

Po drugie wypowiedzenie umowy jako jednostronne oświadczenie woli o charakterze prawokształtującym nie może zostać dokonane z zastrzeżeniem warunku (art. 89 k.c.). Dopuszczenie takiej możliwości pozostawałoby w sprzeczności z istotą tego rodzaju czynności, której celem jest definitywne uregulowanie łączącego strony stosunku prawnego (zob. wyrok S.A. w Szczecinie z dnia 14.05.2015 r. I ACa 16/15, LEX Nr 1733746, wyrok S.A. w Gdańsku z dnia 11.03.2014 r. I ACa 812/12, LEX Nr 1461025, wyrok S.A. w Poznaniu z dnia 20 maja 2008 r., I ACa 316/08, Lex Nr 446159).

W paragrafie § (...) umowy kredytu strony uzgodniły, iż w wypadku naruszenia przez kredytobiorcę warunków umowy, a w szczególności w przypadku gdy w terminie określonym w umowie nie dokona spłaty raty kapitałowo - odsetkowej lub części raty kapitałowo - odsetkowej lub w umówionym terminie nie dokona spłaty należnych Bankowi prowizji, opłat i innych należności - to ten podejmuje działania upominawcze z wypowiedzeniem umowy włącznie. Okres wypowiedzenia wynosić miał 30 dni i miał być liczony od dnia doręczenia wypowiedzenia kredytobiorcy, przy czym za datę doręczenia wypowiedzenia uważa się również datę powtórnego awizowania przesyłki poleconej, wysłanej pod ostatni znany Bankowi adres kredytobiorcy. Wskazano, iż następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia wszelkie zobowiązania wynikające z umowy stają się wymagalne i kredytobiorca zobowiązany jest do niezwłocznej spłaty wszystkich wymagalnych należności. Z treści wskazanego zapisu jednoznacznie wynika, że procedura wypowiedzenia umowy kredytowej przez Bank, a tym samym postawienie całego kredytu (w tym rat, których termin płatności jeszcze nie nadszedł) w stan natychmiastowej wymagalności, wymagała wdrożenia postępowania upominawczego. Ze sformułowania "działania upominawcze z wypowiedzeniem umowy włącznie" wynika, przy jego interpretacji na korzyść konsumenta, wymóg podjęcia czynności upominawczych jako element skutecznego wypowiedzenia umowy. Zdaniem Sądu działania upominawcze ze strony banku wyczerpywało pismo z 21.02.2012 r., w którym kredytodawca wezwał pozwanych do zapłaty zaległej kwoty.

Sąd dokonał oceny treści oświadczenia Banku z dnia 24.10.2012 r. skierowanego do pozwanych, pod kątem tego czy stanowiło ono skuteczne wypowiedzenie umowy kredytowej. Jako tytuł tego oświadczenia Bank wskazał "ostateczne wezwanie do zapłaty". Podano w nim wysokość występującej po stronie kredytobiorców zaległości, zobowiązano do jej uiszczenia w terminie 7 dni ze wskazaniem, że w przypadku nieregulowania zaległości pismo to stanowi wypowiedzenie umowy kredytu.

Zdaniem Sądu, treść wskazanego wyżej oświadczenia skłania do wniosku, że stanowiło ono, zgodnie z tym co zostało wskazane w jego tytule - wyłącznie wezwanie do zapłaty. Wyczerpywało ono działania upominawcze, do których Bank był zobligowany w umowie, w sytuacji stwierdzenia naruszenia obowiązków umowy przez kredytobiorcę. Nie można jednak zgodzić się ze stanowiskiem by dalsza część tego oświadczenia stanowiła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Połączenie w jednym piśmie wezwania do uregulowania należności i jednocześnie przyjęcie, że stanowi ono wypowiedzenie na wypadek niezadośćuczynienia powyższemu obowiązkowi, czyni wypowiedzenie umowy niejednoznacznym. Należy mieć na uwadze, że wypowiedzenie jest prawem kształtującym, które jest realizowane poprzez oświadczenie złożone drugiej stronie umowy (art. 61 k.c.). Z uwagi na szczególne skutki jakie ze sobą niesie, a które prowadzą do zerwania pomiędzy stronami węzła obligacyjnego, uznać należy, że zgodnie z art. 60 k.c. zachowanie takie nie powinno pozostawiać żadnych wątpliwości co do prawidłowości jego złożenia. Przepis art. 60 k.c. o ile pozostawia swobodę w doborze zachowania wyrażającego wolę, to stawia wymóg tego, aby było ono zrozumiałe dla jego odbiorcy - innymi słowy by ten mógł ustalić, jaki był sens tego oświadczenia. Za prawidłowe wypowiedzenie umowy nie może być zatem uznane pismo, w którym Bank stwierdza "że w przypadku braku spłaty zadłużenia w określonym terminie pismo niniejsze należy traktować jako wypowiedzenie umowy przez Bank". Takie oświadczenie Banku nie daje jasności, bowiem nie sposób wywnioskować chociażby tego, w jakiej dacie umowa ulega rozwiązaniu tj. w jaki sposób liczyć należy okres wypowiedzenia. Jasny i jednoznaczny w tym wypadku jest jedynie przekaz zawierający wezwanie kredytobiorcy do zapłaty oraz termin w jakim obowiązany jest spełnić swoje świadczenie. Zatem oświadczenie Banku zawarte w piśmie z dnia 24.10.2012 r., po dokonaniu jego wykładni obiektywnej, nie mogło wyrzucić skutku w postaci wypowiedzenia umowy z uwagi na niejednoznaczność zapisów (zob. wyrok S.A. w Szczecinie z dnia 14.05.2015 r. I ACa 16/15, LEX Nr 1733746, wyrok S.A. w Gdańsku z dnia 11.03.2014 r. I ACa 812/12, LEX Nr 1461025).

W ocenie Sądu nie jest ponadto dopuszczalne prawnie dokonanie warunkowego wypowiedzenia umowy kredytu.

Przez warunek - w ścisłym tego słowa znaczeniu, rozumie się zamieszczone w treści czynności prawnej zastrzeżenie, które uzależnia powstanie lub ustanie jej skutków od zdarzenia przyszłego i niepewnego (art. 89 k.c.). Zasadniczo, warunek może być dodany do każdej czynności prawnej na zasadzie autonomii woli stron umowy, poza wyjątkami wynikającymi z ustawy bądź z właściwości czynności prawnej. Ze względu na ten ostatni powód, za niedopuszczalne uznaje się między innymi warunki w czynnościach prawnych jednostronnych kształtujących sytuację prawną innego podmiotu np.: powołanie się na wadę oświadczenia woli na podstawie art. 88 k.c., odstąpienie od umowy czy wypowiedzenie umowy.

W literaturze przedmiotu i w orzecznictwie wskazuje się, że ustawowym zakazem czynności warunkowych objęte są jednostronne czynności prawokształtujące (np. wypowiedzenie stosunku cywilnoprawnego, zob. Kodeks cywilny, Tom I komentarz do artykułów 1- 534 pod redakcją prof. E. Gniewska, Wydawnictwo C.H. BECK, Warszawa 2004). Dominuje pogląd, że wypowiedzenie umowy, jako jednostronne świadczenie woli o charakterze prawokształtującym, nie może być złożone z zastrzeżeniem warunku w rozumieniu art. 89 k.c. Pozostawałoby to w sprzeczności z istotą tego rodzaju czynności, której celem jest definitywne uregulowanie łączącego strony stosunku prawnego. Klóciłoby się z tym uzależnienie takiego skutku od zdarzenia przyszłego i niepewnego, na który strony nie mają wpływu (zob. wyrok S.A. w Szczecinie z dnia 14.05.2015 r. I ACa 16/15, LEX Nr 1733746, wyrok S.A. w Gdańsku z dnia 11.03.2014 r. I ACa 812/12, LEX Nr 1461025, wyrok S.A. w Poznaniu z dnia 20 maja 2008 r., I ACa 316/08, Lex Nr 446159). W temacie tym wypowiedział się także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 kwietnia 2009 r. (sygn. akt II CSK 614/08). Jakkolwiek orzeczenie to zostało wydane na gruncie sprawy, która dotyczyła warunkowego wypowiedzenia umowy spółki jawnej, to zawarte w jego uzasadnieniu rozważania natury prawnej odnoszą się ogólnie do kwestii dopuszczalności składania tego rodzaju oświadczeń woli z zastrzeżeniem warunku. W treści uzasadnienia czytamy, że do kategorii czynności prawnych niedopuszczających warunek należy zaliczyć takie, które mają od razu kształtować stabilne stosunki prawne jak jednostronne czynności prawokształtujące, czy wypowiedzenie trwałego stosunku cywilnoprawnego. SN wskazał, że jednostronne oświadczenia woli wywierające z chwilą ich złożenia innej osobie wpływ na jej stosunki majątkowe z reguły nie powinny być dokonywane z zastrzeżeniem warunku, ochrona prawna bowiem interesów tej osoby wymaga, aby zakres skuteczności takich oświadczeń był od razu oznaczony. Dotyczy to zwłaszcza wypowiedzenia, prowadzącego do zakończenia stosunku zobowiązaniowego o charakterze trwałym, gdyż druga strona powinna mieć od razu pewność co do swojej sytuacji prawnej. Argumentując w powyższy sposób, Sąd Najwyższy opowiedział się za niedopuszczalnością wypowiedzenia umowy z zastrzeżeniem warunku.

Oświadczenie Banku, gdyby miało stanowić wypowiedzenie to zostałoby poczynione właśnie z zastrzeżeniem warunku. Zwrócić bowiem należy uwagę, iż skutek w postaci wypowiedzenia umowy został uzależniony od tego, czy kredytobiorca wykona w określonym do tego terminie obowiązek uregulowania należności do zapłaty której został wezwany. Dokonując jego klasyfikacji, stwierdzić należy, iż ma charakter warunku zawieszającego, bowiem uzależnia od jego zaistnienia powstanie skutków czynności prawnej.

Podzielając poglądy wyrażone w doktrynie oraz w przytoczonych orzeczeniach, Sąd stoi na stanowisku, że wypowiedzenie umowy jako jednostronne oświadczenie woli o charakterze prawokształtującym, nie może zostać uczynione z zastrzeżeniem warunku - art. 89 k.c. Dopuszczenie takiej możliwości pozostawałoby w sprzeczności z istotą tego rodzaju czynności, której celem jest definitywne uregulowanie łączącego strony stosunku prawnego.

Oceny skutków zastrzeżenia w treści czynności prawnej niedopuszczalnego warunku, należy dokonać na podstawie art. 58 § 1 i 3 k.c. Jeżeli tak, to wypowiedzenie to, gdyby zostało poczynione, nie mogłoby wywołać zamierzonego skutku (zob. wyrok S.A. w Szczecinie z dnia 14.05.2015 r. I ACa 16/15, LEX Nr 1733746, wyrok S.A. w Gdańsku z dnia 11.03.2014 r. I ACa 812/12, LEX Nr 1461025).

Mając powyższe argumenty na uwadze, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że Bank nie złożył pozwanym oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, ani jako oświadczenia warunkowego, ani też jako oświadczenia bezwarunkowego. W konsekwencji nie nastąpił także skutek w postaci postawienia w stan natychmiastowej

wykonalności całości kredytu, wbrew przedstawionym przez powoda w tym zakresie twierdzeniom. Nie nastąpiło zatem zdarzenie, które legło u podstaw wypłaty przez powoda odszkodowania z tytułu udzielonej Bankowi ochrony ubezpieczeniowej. Treść oświadczenia z dnia 24.10.2012 r. skłania do wniosku, że stanowiło ono, zgodnie z jego tytułem, wyłącznie wezwanie do zapłaty. Nie stanowiło ono jednocześnie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu. Z materiału dowodowego, jaki został zgromadzony w sprawie, nie wynika ponadto, aby Bank po wysłaniu omawianego pisma, podejmował w stosunku do pozwanych dalsze działania zmierzające do wypowiedzenia umowy kredytowej.

Niezależnie od powyższego powód nie wykazał wysokości dochodzonej pozwem kwoty, mimo iż pozwani w toku postępowania zakwestionowali tę wysokość. Wprawdzie powód zawnioskował o wystąpienie do banku - kredytodawcy o udostępnienie dokumentów i informacji w tym zakresie, jednakże wniosek ten został oddalony. W pierwszej bowiem kolejności wskazać należy, że przepisy prawa bankowego regulujące kwestię tajemnicy bankowej zakazują bankom udzielania informacji dotyczących ich klientów poza wypadkami wyraźnie wymienionymi. Przedmiot niniejszej sprawy nie został wskazany jako jeden z wyjątków uzasadniających zwolnienie z tajemnicy bankowej. Nadto powód opierał swe roszczenia na umowie łączącej go z bankiem; Skoro powód przyjął na siebie obowiązek wypłaty odszkodowania na rzecz banku, to trudno przyjąć, iż nie był on w stanie uzyskać informacji i dowodów potwierdzających wysokość dochodzonego w pozwie roszczenia. Skoro powód wypłacił bankowi określoną kwotę, to logicznym jest, iż swojej decyzji nie oparł wyłącznie na samym żądaniu banku, lecz na analizie określonych dokumentów. Tym samym nie było zdaniem Sądu żadnych przeszkód, aby powód samodzielnie przedstawił dowody na poparcie wysokości swego roszczenia; trudno zaś uzasadnić przerzucanie w tym wypadku ciężaru dowodzenia na Sąd.

Powód nie przedstawił informacji, w jaki sposób wyliczona została dochodzona pozwem kwota poprzestając na przedstawieniu swoich decyzji, z treści których wynikała żądana kwota. Powód przedłożył wprawdzie harmonogramy spłat kredytu udzielonego pozwanym, jednakże wysokość rat od momentu zawarcia umowy do października 2012 r. mogła się zmieniać. Nie wiadomo, jakich konkretnie rat pozwani nie uścili, które raty uścili z opóźnieniem, czy też w jaki sposób wyliczona została należność odsetkowa. Powód złożył do akt zestawienie operacji na rachunku bankowym (k. 117 i n.), jednakże z dokumentu tego w żadnej mierze nie wynika wysokość kwoty żądanej pozwem. Z dokumentu tego wynika jedynie, iż w 2012 r. zdarzały się okresy, w których saldo po operacji na rachunku pozwanych było ujemne, jednakże dokonywane przez pozwanych wpłaty pokrywały te niedobory. Nie ma w aktach żadnego dowodu potwierdzającego kwotę 2358,01 CHF jako łączną zaległość na dzień sporządzenia pisma z 24.10.2012 r. ani też potwierdzającego wysokość świadczenia należnego bankowi - kredytodawcy od powoda.

Z tych zatem przyczyn Sąd oddalił powództwo jako niezasadne, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzekł Sąd w pkt. II sentencji, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu oraz zasadą kosztów niezbędnych i celowych, na podstawie przepisów art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 2 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490). Na mocy powołanych przepisów Sąd przyznał stronie pozwanej koszty procesu w kwocie 3.617 zł, obejmujące koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17 zł.